

Kusjes

Soechèr struikelde door het huis, om steeds die grote bevelende mond te kunnen ontwijken. “Geef kusjes!” beval die mond, “geef kusjes!” Hij kon niet gaan of staan of die mond was er ook, met die bevelende stem. “Geef kusjes!” riep die mond zonder ophouden. En Soechèr had al zoveel kusjes gegeven. Vaak en overal, maar die mond was onverzadigbaar. Op een dag leunde hij tegen de deurpost, genietend van een moment van onverwachte rust. En net zo onverwacht dook die mond weer op. Je kon geen enkele emotie zien aan die mond, die dan weer riep: “Geef kusjes!”

Struikelend over zijn enkels verplaatste Soechèr zich van de deurpost af, naar de woonkamer, de eetkamer en de keuken. “Ik ga wat drinken,” zei Soechèr meer tegen zichzelf, terwijl hij de mond alweer in de buurt hoorde. Lurkend door een rietje beluisterde hij het mantra ‘Geef kusjes!’ en hij spooog een slok van zijn mandarijnensap naar de mond. “Geef kusjes!” riep de mond en Soechèr dribbelde met zijn glas in de hand en zijn rietje in de mond de keuken uit. Via de keukendeur kwam hij in zijn tuin. De mond verscheen in de deuropening en durfde niet de tuin in. “Geef kusjes!” smeekte de mond, “geef kusjes!” Soechèr kauwde op zijn rietje en vond zichzelf een tikkeltje verbaasd. Zo’n mond die de tuin niet in durft. Bang om bruin te worden, dacht Soechèr. Hij had alweer dorst en liep reeds in de richting van de keukendeur. De mond stond nu voor het geopende keukenraam. “Geef kusjes!” dramde de mond. Dat vond Soechèr wel vermakelijk. Zo’n mond die schijnbaar geen dorst had. Of leek te krijgen. Hij, Soechèr, wel. Hij had best dorst en schonk zichzelf haastig een tweede mandarijnensap in. Hij plaatste zijn platgekauwde rietje terug in het glas en begon te lurken. De mond dreinde door: “Geef kusjes!” Soechèr wist niet wat hij er mee moest, totdat dan de deurbel ging. Dat was in Soechèrs voordeel: hij opende de voordeur, zag daar de buurvrouw, duwde de mond die op het juiste moment voorbijkwam in de richting van die buurvrouw, sloot even elegant als trefzeker de voordeur, hoorde de mond eens zeggen “Gééf kusjes!” en slaakte een zucht van verlichting. De buurvrouw zou minstens een uur vermaakt worden, bedacht Soechèr en ging in de tuin zitten.

14-twee-2012; 10VI-2-2012